

Nr 320

Av herr **Staxäng m. fl.**, om viss ändring i villkoren beträffande statsgaranterad ersättning för försöksfiske på avlägsna fiskevatten.

Enligt § 4 i kungl. kungörelsen av den 22 maj 1953 om statsgaranti för försöksfiske på avlägsna fiskevatten utgår garanterad ersättning endast därest inkomsten av försåld fisk, som fångats under försöksfisket, understiger en viss procent av de löpande omkostnaderna för fisket.

Denna begränsning av ersättningsvillkoren har resulterat i att statsgarantien blivit i det närmaste verkningslös. Utsikterna över huvud att komma i åtnjutande av den hjälp, som statsgarantiens tillskyndare avsett att ge driftiga fiskare och vilken är nödvändig för vidare utveckling av vårt havsfiske, synes vara så små, att få fiskelag vågat räkna med ekonomiskt stöd därifrån. De senaste årens fåtaliga anspråk på fonden och än mer de mycket blygsamma belopp, som därur använts för att främja försöksfiske, torde visa såväl statsgarantiens oförmåga att med nuvarande villkor fylla sin uppgift som nödvändigheten att bringa villkoren i bättre relation till det aktuella behovet.

För att verksamt tjäna sitt stimulerande syfte måste statsgarantien alltså ges betydligt större räckvidd. En mer positiv insats från statsmakternas sida kan genom den inverkan detta skulle få på försöksverksamheten på fiskets område ge resultat av bestående värde. Utfiskningen av Nordsjön och dess innanhav och den accentuerade konkurrensen om fisketillgångarna även på mer avlägsna fångstplatser har tvingat andra fiskerinationer till omfattande försöksfiske. Att även relativt näraliggande möjligheter ännu inte är alldeles uttömda visar bl. a. det nya tyska havsforskningsfartyget »Anton Dohrns» överraskande fynd av en ny fiskbank, som fått sitt namn efter fartyget och givit stortrålarerna utomordentligt rika fångster.

Det föreligger från fiskarnas sida betydande intresse för att pröva fiske lyckan på nya, okända områden. Som exempel kan nämnas fisket i Engelska kanalen, där sillen är föremål för ett omfattande garnfiske. Det är angeläget att få klarlagt, huruvida vi har möjlighet att deltaga i detta fiske med våra botten- eller flyttrålar. Andra liknande experimentfält är också aktuella och påkallar det allmännas medverkan, eftersom ett försöksfiske är förenat med så stora ekonomiska risker för det enskilda fiske-

laget i förhållande till fiskets lönsamhet att fiskarna själva inte mäktar åstadkomma tillfredsställande resultat.

Så som förhållandena nu gestaltar sig, kan man inte påräkna försöksfiske i rimlig omfattning med mindre än att de risktagande fiskarna tillförsäkras såväl garanti för driftkostnader och eventuella redskapsförluster som en skälig arbetsinkomst. Det räcker nämligen inte med att båtens delägare av intresse för saken satsar på försöksfiske någonstans. De måste ha laget i övrigt med sig, och detta är vid nuvarande inkomstförhållanden inte tänkbart med mindre än att vederbörande garanteras åtminstone sådan arbetsinkomst under försökstiden, att de har sin rimliga försörjning tryggad. Att så ej sker med nuvarande bestämmelser är kanske främst anledningen till att de nuvarande garantiunderstöden är så litet eftertraktade.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att ersättning till fiskare enligt kungl. kungörelse den 22 maj 1953 om statsgaranti för försöksfiske på avlägsna fiskevatten skall utgå i sådan omfattning åt fiskarna att de därigenom stimuleras till ett utvidgat försöksfiske.

Stockholm den 26 januari 1956

Ernst V. Staxäng

Gösta Andersson,
Mölndal.

Olof Johansson

C. O. Carlsson

Wald. Svensson

Carl E. Johansson

Gust. Nilsson
i Göingegården.